

ਚਾਰ ਬਿਰਤੀਆਂ, ਸੱਤ ਕਿਸਮਾਂ ਦੇ ਮਨੁੱਖ ਅਤੇ ਹੱਜ

ਰਾਮ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਇ ਕੈ ਕਬੀਰਾ ਗਾਂਠਿ ਨ ਖੋਲ੍ਹੁ॥
ਨਹੀਂ ਪਟਣੁ ਨਹੀਂ ਪਾਰਖੁ ਨਹੀਂ ਗਾਹੁਕੁ ਨਹੀਂ ਮੋਲੁ॥

ਚਾਰ ਬਿਰਤੀਆਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੱਤ ਕਿਸਮਾਂ ਦੇ ਮਨੁੱਖ ਮਿਲਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਨਾਲ ਟਰਿਨੀਟੀ ਅਤੇ ਸਾਰਾ ਧਾਰਮਿਕ ਗਿਆਨ ਵੀ ਸਮਝ ਵਿਚ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਸੱਤਾਂ ਦੀ ਸਮਝ ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੇ ਸੱਤ ਬੱਤੀਆਂ ਵਾਲੇ ਮਨੋਰੁ ਨਾਲ ਵੀ ਸਮਝਾਈ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

1. ਹਉਮੈਂ ਬਿਰਤੀ:- ਇਹ ਪਹਿਲੀ ਬਿਰਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਇਸ ਬਿਰਤੀ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸੁਰਤੀ ਵਾਲੇ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ “ਇਕੀਜਾ”, ਵਨਸ ਬਾਰਣ (**Once-born**), ਵੀ ਆਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਗਲਤੀ ਮੁਆਫ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਚਾਲੀ ਮੁਕਤੇ ਮੂਰਖਤਾਈ ਵਿਚ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛੱਕ ਕੇ ਖ਼ਾਲਸੇ ਬਣ ਗਏ ਸਨ ਪਰ ਜਦੋਂ ਭੁੱਖੇ ਰਹਿਣਾ ਪਿਆ ਤਾਂ “ਰੱਜੋ” ਗੁਣ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਦੌੜ ਆਏ ਸਨ। ਭਾਵ ਕਿ ਮੂਰਖ ਦੇ “ਢਿੱਡ ਨਾ ਪਈਆਂ ਰੋਟੀਆਂ ਤਾਂ ਸੱਭੇ ਗੱਲਾਂ ਖੋਟੀਆਂ” ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਚੱਲਦੇ ਹਨ ਪਰ ਜਦ ਮਾਈ ਭਾਗੋ ਜੀ ਨੇ ਲੱਖ ਲਾਹਨਤ ਪਾਈ ਤਾਂ ਇਹ ਫਿਰ ਖੂਬ ਲੜੇ ਅਤੇ ਮੁਆਫ਼ੀ ਕਮਾ ਕੇ ਮੁਕਤ ਦਾਨ ਵੀ ਪਾ ਗਏ ਸਨ। ਏਸੇ ਲਈ ਜਦੋਂ ਈਸਾ ਜੀ ਦੇ ਕਾਮਿਆਂ ਨੂੰ ਮੂਰਖ ਲੋਕ ਪੱਥਰਾਂ ਨਾਲ ਮਾਰਦੇ ਸਨ ਤਾਂ ਉਹ ਅੱਗੋਂ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨੂੰ ਅਰਦਾਸ ਕਰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਇਹ ਲੋਕ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਕਰ ਰਹਿ ਹਨ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮੁਆਫ਼ ਕਰਨਾ ਜੀ।

ਇਸ ਬਿਰਤੀ ਦੇ ਮੂਰਖ ਲੋਕ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿਚ ਆਮ ਮਿਲਨਗੇ ਅਤੇ ਸੁਰਤੀ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਇਹ ਆਪਸ ਵਿਚ ਹੀ ਲੜਦੇ, ਭਿੜਦੇ ਅਤੇ ਮਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਕਚਹਿਰੀਆਂ ਵਿਚ ਧੱਕੇ ਖਾਂਦੇ ਫਿਰਦੇ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਬਾਰੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੈ:-

ਮੂਰਖ ਦੀ ਸ਼ਾਹ ਬਿਨਾਂ ਪੱਤ ਨਹੀਂ ਅਤੇ (ਬ੍ਰਾਹਮਣ) ਗੁਰੂ ਬਿਨਾਂ ਗਤ ਨਹੀਂ।

ਮੂਰਖ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਅਕਲ ਅਤੇ ਪਰਾਇਆ ਧੰਨ ਵੱਡਾ ਲਗਦਾ ਹੈ।

ਮੂਰਖਾਂ ਵਿਚੋਂ ਜੱਟ ਕੌਮ ਦੇ ਲੋਕ ਇਕ ਨੰਬਰ 'ਤੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਬਾਣੀ ਵਿਚ ਵੀ ਮੂਰਖ ਦੀ ਮਿਸਾਲ “ਜੱਟ” ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਫਰੀਦਾ ਲੋੜੈ ਦਾਖ ਬਿਜਉਰੀਆਂ ਕਿਕਰਿ ਬੀਜੈ ਜਟੁ॥
ਹੰਢੈ ਉੰਨ ਕਤਾਇਦਾ ਪੈਧਾ ਲੋੜੈ ਪਟੁ॥

ਹਰਿਆਣੇ ਵਿਚ ਇਹਨਾਂ ਜੱਟਾਂ ਦਾ ਸੁਭਾ ਇੰਜ ਦੱਸਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ:-

“ਜਾਟੜਾ ਸਾ ਕਾਟੜਾ ਆਪਣਾ ਹੀ ਘਰ ਘਾਲੇ ਸੈ”।

ਜਿਵੇਂ ਬੱਚੇ ਸਾਫ ਦਿਲਾਂ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਇਵੇਂ ਹੀ ਪਿੰਡਾਂ ਦੇ ਲੋਕ ਵੀ ਆਮ ਸਾਫ ਦਿਲਾਂ ਦੇ ਭੋਲੇ ਭਾਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜੇ ਕੋਈ ਇਹਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਸੁਰਤੀ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਬੇਈਮਾਨ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਹ ਬਾਣੀ ਦੀ ਸਮਝ ਪਾ ਕੇ ਇਹਨਾਂ ਵਿਚ ਸਿੱਖੀ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਖੂਬ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਪੇਖੋਗੇ।

ਮੂਰਖ ਦੇ ਵਿਚ “ਚੌਧਰ” ਦਾ ਬੜਾ ਸ਼ੌਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਐਦਾਂ ਦੇ ਮੂਰਖ ਜਦੋਂ ਚਤਰ ਚਲਾਕਾਂ ਦੇ ਹੱਥ ਚੜ੍ਹ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹ ਇਹਨਾਂ ਮੂਰਖਾਂ ਦਾ ਖੂਬ ਮਖੌਲ ਉਡਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਵਡਿਆ ਕੇ ਖੂਬ ਫਾਇਦਾ ਵੀ ਉਠਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨਾ ਕੁ ਬੇਵਕੂਫ਼ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਸ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਇੰਜ ਹੈ:-

ਛੋਟੇ ਚੌਧਰੀ ਮੂਰਖਤਾਈ ਵਿਚ ਆਪਣਾ ਗੋਤ ਛੱਡ ਕੇ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਦਾ ਨਾਂ ਲਿਖਣ ਲੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਦਾ ਨਾਂ ਉਹ ਲਿਖਦਾ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਆਦਮੀ ਪਿੰਡ ਦੀ ਇਕ ਕੰਜਰੀ ਦੇ ਪੇਟੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ। ਕਿਉਂਕਿ ਕੰਜਰੀ ਨੂੰ ਇਸ ਮੁੰਡੇ ਦੇ ਪਿਓ ਦਾ ਪੱਕਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਉਹ ਇਹਦਾ ਨਾਉਂ ਸਿਰਫ਼ ਪਿੰਡ (ਮਾਂ) ਦੇ ਨਾਂ 'ਤੇ ਹੀ ਰੱਖ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਭਾਵ ਕਿ ਇਹ ਮੂਰਖ ਆਪਣੇ ਪਿਓ ਦਾ ਗੋਤ ਛੱਡ ਕੇ ਆਪਣੀ ਹੀ ਮੂਰਖਤਾਈ ਵਿਚ ਇਕ ਕੰਜਰੀ ਦੇ ਪੇਟੋਂ ਹੋ ਕੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਅਤੇ ਫੁੱਲੇ ਨਹੀਂ ਸਮਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਵਿਚਾਰੀ ਮਾਂ ਦੀ ਵੀ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਜਿਹੜਾ ਮੂਰਖ ਆਪਣੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ ਨਾਂ ਲਿਖਦਾ ਹੈ ਉਸ ਦੀ ਮੂਰਖਤਾਈ ਦਾ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਆਪ ਹੀ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਓ। ਇਹਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ:-

ਹਉਮੈਂ ਵਿਚਿ ਜਾਤੀ ਜਿਨਸੀ ਖੋਵੇ॥

ਹੁਣ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਲੋਕ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਦੇ ਜਥੇਦਾਰ ਬਣੇ ਬੈਠੇ ਹਨ। ਆਪਣੀਆਂ ਜਾਤਾਂ ਦੇ ਦੁਨਿਆਵੀ ਪਿਓਆਂ ਦਾ ਤਾਂ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਪਰ ਬੈਠੇ ਹਨ ਓਸ ਥਾਂ 'ਤੇ ਜਿਹੜਾ ਕਿ ਦੁਨੀਆ ਭਰ ਸਾਰੀਆਂ ਧਾਰਮਿਕ ਅਸਥਾਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਮਹਾਂ ਪਵਿਤਰ ਹੈ।

ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਇਹ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਚੌਥੇ ਪੰਥ ਦੇ ਨਿਰਮਲੇ ਸੰਤਾਂ ਦਾ ਤਖਤ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਤੀਸਰੇ ਪੰਥ ਦੇ ਖ਼ਾਲਸਿਆਂ ਦਾ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦੁਨਿਆਵੀ

ਪਿਓ ਦਾ ਤਾਂ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਏਦਾਂ ਦੇ ਮੂਰਖ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਸਿੱਖੋਗੇ? ਯਾਦ ਰੱਖੋ, ਨਾ ਹੀ ਖ਼ਾਲਸੇ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਨਿਰਮਲੇ ਸੰਤ ਗ੍ਰਹਿਸਤੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਬਲਕਿ ਇਹ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੇ ਦੁਬਿਧਾ ਤੋਂ ਰਹਿਤ “ਫੌਜੀ” ਅਤੇ “ਢੰਡੋਰਚੀ” ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਹੁਣ ਮੂਰਖ ਦੋ ਕਿਸਮਾਂ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਖਾਨਦਾਨ ਦੀ ਸ਼ਰਮ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੁਖੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਪਿਓਆਂ ਦੇ ਬਣੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭਾਵ ਆਪਣੀ ਜਾਤੀ ਜਾਂ ਗੋਤ ਨਹੀਂ ਛੁਪਾਉਂਦੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ “ਦੇਵਤਾ” ਜਾਂ “ਹੋਲੀ ਸਨ” (**Holy son**) ਕਹੀਦਾ ਹੈ। ਏਦਾਂ ਦੇ ਲੋਕ ਸਾਊਥ ਇੰਡੀਆ ਵਿਚ ਆਮ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਉਹ ਜਿਹੜੇ ਆਪਣੀ ਜਾਤ ਦੇ ਪਿਓਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਸਿੱਖ ਜਾਂ ਹਿੰਦੂ ਆਦਿ ਕੌਮਾਂ ਬਣਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜਨੂੰਨੀ ਬਣ ਕੇ ਫਸਾਦਾਂ ਆਦਿ ਵਿਚ ਭਾਗ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਹੀਦਾ ਹੈ ਸੰਕਰ ਵਰਨੀਏ “ਅੱਤਵਾਦੀ” ਜਾਂ “ਈਵਲ ਸਨ” (**Evil son**)। ਸੋਲ ਜਿਹੜਾ ਕਿ ਜੀਸਸ ਦੇ ਕਾਮਿਆਂ (ਚੇਲਿਆਂ) ਨੂੰ ਮਾਰਦਾ ਸੀ “ਈਵਲ ਸਨ” ਦੀ ਇਕ ਮਹਾਨ ਹਸਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਮੂਰਖ ਨੂੰ ਮੁਆਫੀ ਮਿਲਣ ਕਰਕੇ ਜੀਸਸ ਨੇ ਇਕ ਚਮਤਕਾਰ ਰਾਹੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਸਿੱਧੇ ਰਾਹ ’ਤੇ ਪਾਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਅੱਤਵਾਦੀ ਦੁਬਿਧਾ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਸੀ। ਇਸ ਦੇ ਬਾਦ ਇਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਨਾਂ ਸੋਲ “ਮਗ਼ਰੂਰ” ਤੋਂ ਪੋਲ “ਹਲੀਮੀ ਵਾਲਾ” ਬਦਲ ਲਿਆ ਅਤੇ ਮੁਆਫੀ ਕਮਾਉਣ ਲਈ ਇਸ ਨੇ ਖੂਬ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਮੂਰਖ ਦਾ ਸੁਭਾਅ “ਉਤਭੁਜ” ਖਾਣੀ ਵਾਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਬਿਰਤੀ ਸਬੰਧੀ ਤੁਕ ਹੈ:-

ਸੋਚੈ ਸੋਚਿ ਨ ਹੋਵਈ ਜੈ ਸੋਚੀ ਲਖ ਵਾਰ॥

ਭਾਵ ਕਿ ਹਉਮੈਂ ਬਿਰਤੀ ਦੇ ਇਨਸਾਨਾਂ ਨੂੰ ਸੁਰਤੀ, “ਕਾਮਨ ਸੈਂਸ” (Common sense) ਜਾਂ “ਹੋਲੀ ਸਪਿਰਿਟ”, ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਇਹ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੀ ਬਾਣੀ, ਜਿਹੜਾ ਕਿ ਸੁਰਤੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਹੈ, ਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਜਿੰਨੇ ਮਰਜ਼ੀ ਜਤਨ ਕਰਨ।

ਏਥੇ ਹੱਜ ਦੇ ਚਾਰ ਸ਼ੈਤਾਨ ਵੀ ਬੜੀ ਅਸਾਨੀ ਨਾਲ ਸਮਝੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਹਰਾਮੀ ਜਾਂ ਸ਼ੰਕਰ ਵਰਨੀਏ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅੱਤਵਾਦੀ ਆਪਣੇ ਜਾਤਾਂ ਦੇ ਪਿਓ ਸਿੱਖ, ਹਿੰਦੂ, ਸ਼ਿਆ, ਸੁੰਨੀ, ਆਦਿ ਨਾਲ ਬਦਲਣ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਹੀ ਮੂਰਖਤਾਈ ਵਿਚ ਖੁਦ ਸ਼ੰਕਰ ਵਰਨੀਏ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਹਨ ਉਹ ਹਰਾਮੀ ਜਿਹੜੇ ਕਿ ਕੰਜਰੀਆਂ ਦੇ ਪੇਟਾਂ ਵਿਚੋਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਮੰਦਰਾਂ ਦੀਆਂ ਦਾਸੀਆਂ ਦੇ ਜੰਮਦੇ ਹਨ।

ਹੁਣ ਜਿਹੜੇ ਕੰਜਰੀਆਂ ਦੇ ਮੁੰਡੇ “ਕੰਜਰ” ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਝੁਕਾਅ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ੈਤਾਨੀਆਂ ਵੱਲ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਨਾਉਂ ਦਾ ਬੁੱਤ ਹੈ “ਅੱਲ ਜਮਾਰ ਅੱਲ ਦੁਨੀਆ” ਅਤੇ ਇਹ ਬੁੱਤ “ਪੂਰਬ”, ਈਸਟ, ਦਿਸ਼ਾ ਵੱਲ ਬਣਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਪੂਰਬ ਸੂਰਜ ਚੜ੍ਹਨ ਦੀ ਦਿਸ਼ਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਇਹ ਉਹ ਸਮਾਂ ਵੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਧਾਰਮਿਕ ਰੋਸ਼ਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਪਰ “ਕਾਮ” ਕਰਕੇ ਉਦੋਂ ਵੀ ਅੱਜ ਵਾਂਗ ਕੰਜਰੀਆਂ ਦੇ ਮੁੰਡੇ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਸਨ।

ਦਾਸੀਆਂ ਦੇ ਮੁੰਡੇ ਵੀ ਇਹਨਾਂ ਵਾਂਗ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਉਹ ਅਤੇ ਕੰਜਰੀਆਂ ਦੇ ਪੇਟੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਮੁੰਡੇ ਜੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਧਾਰਮਿਕ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਲਾ ਦੇਣ ਅਤੇ ਸ਼ਾਦੀ ਨਾ ਕਰਾਉਣ ਤਾਂ ਉਹ ਇਕ ਮਹਾਨ ਪੰਡਤ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸੁਰਤੀ ਵਾਲਿਆਂ ਲੋਕਾਂ, “ਬਰਤਜ਼ ਆਫ਼ ਦੀ ਏਰ” (Birds of the air), ਨੂੰ ਧਾਰਮਿਕ ਗਿਆਨ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਜੀਸਸ ਨੇ ਇਹਨਾਂ ਗਿਆਨੀਆਂ ਜਾਂ ਪੰਡਤਾਂ ਨੂੰ ਇਕ ਰਾਈ ਦੇ ਦਾਣੇ ਨਾਲ ਤਸਰੀਹ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹਨਾਂ

ਦੀ ਕੋਈ ਜਾਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਅਤੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਉਹ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਧਾਰਮਿਕ ਗਿਆਨ ਵਿਚ ਲਾ ਦੇਣ ਤਾਂ ਉਹ ਇਕ ਮਹਾਨ ਪੰਡਤ ਬਣ ਕੇ (ਵੱਡਾ ਪੌਦਾ) ਸੁਰਤੀ ਵਾਲਿਆਂ ਲੋਕਾਂ (ਪਰਿੰਦਿਆਂ) ਨੂੰ ਧਾਰਮਿਕ ਗਿਆਨ ਦੇ ਸਬਕ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਦਾਸੀਆਂ ਦੇ “ਪੰਡਤ” ਮੁੰਡਿਆਂ ਨੂੰ “ਹਰੀਜਨ” ਵੀ ਆਖੀਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੇ ਭਗਤਾਂ ਨੂੰ “ਹਰਿਜਨ” ਕਹੀਦਾ ਹੈ। ਭਾਵ ਕਿ ਹਰੀ ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਤੋਂ “ਹਰੀਜਨ” ਅਤੇ ਹਰਿ ਏਕਮ ਕਾਰ ਤੋਂ “ਹਰਿਜਨ” ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਭਾਵ ਕਿ ਹਉਮੈਂ ਬਿਰਤੀ ਦੇ ਦੋ ਕਿਸਮ ਦੇ ਲੋਕ ਹੁੰਦੇ ਹਨ:-

1. ਜਿਹੜੇ ਕਿ ਦੁਨਿਆਵੀ ਮਰਿਯਾਦਾ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹਨ “ਦੇਵਤਾ” ਜਾਂ “ਹੋਲੀ ਸਨ” ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸੱਤਿਗੁਰੂਆਂ ਦੇ ਨਾਉਂ “ਦੇਵ” ਸਨ ਅਤੇ
2. ਜਿਹੜੇ ਸ਼ੈਤਾਨਾਂ ਦੇ ਅਤਿਕੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਜਾਂ ਦੁਨਿਆਵੀ ਮਰਿਯਾਦਾ ਦੇ ਉਲਟ ਚਲਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹਨ ਸੰਕਰ ਵਰਨੀਏ “ਅੱਤਵਾਦੀ” ਜਾਂ “ਈਵਲ ਸਨ”।

ਹੁਣ ਦੇਵਤਿਆਂ ਅਤੇ ਉਹ ਅੱਤਵਾਦੀ ਜਿਹੜੇ ਕਿ ਦੁਬਿਧਾ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਹੋਣ ਦੇ ਉੱਤੇ ਜੇ “ਰਾਮ” ਦੀ ਮਿਹਰ ਹੋਵੇ, “ਬਲ ਰਾਮ ਜੀਓ”, ਤਾਂ ਸੁਰਤੀ ਨਾਲ ਉਹ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੂੰ ਅੰਤਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਾਕੇ “ਨਾਮ” ਰਾਹੀਂ ਪਾ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਅੰਤਰਿ ਸੱਤਿਗੁਰੂ (ਆਪਣਾ ਸੱਤਿਗੁਰੂ) ਆਰਾਧਣਾ ਜਿਹਵਾ ਜਪਿ ਸੱਤਿਗੁਰ
ਨਾਉ॥

ਨੇਤ੍ਰ ਸੱਤਿਗੁਰੂ ਪੇਖਣਾ ਸ੍ਰਵਣੀ ਸੁਨਣਾ ਸੱਤਿਗੁਰ ਨਾਉ॥

ਏਦਾਂ ਦੇ ਲੋਕ ਵਿਰਲੇ ਹੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮਨ ਦੇ ਅੰਨ੍ਹੇ ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਖੂਬ ਮਖੌਲ ਉਡਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੇਰਾ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪਿਓ ਦਾ।

2. ਮਨ ਬਿਰਤੀ:- ਮਨ ਦੇ ਅੰਨ੍ਹੇ ਬਹੁਗਿਣਤੀ ਵਿਚ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਤੁਸੀਂ ਧਾਰਮਿਕ ਅਸਥਾਨਾਂ 'ਤੇ ਲਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਮਿਸਾਲ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੁਰਦਵਾਰਿਆਂ ਦੇ ਗ੍ਰੰਥੀ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਹਾਂ ਲਾਲਚੀ ਮਾਇਆਧਾਰੀ ਮਨ ਦੇ ਕਾਣੇ ਸਾਈਕਿਕ “ਤੁਰਕੂ” ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮਨ ਦੇ ਅੰਨ੍ਹੇ ਲੋਕ ਇਹਨਾਂ ਤੋਂ ਅਰਦਾਸ ਪੈਸੇ ਦੇ ਕੇ ਦੁਬਿਧਾ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਮੂਹਰੇ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਭਾਵ ਕਿ ਗ੍ਰੰਥੀ ਨੂੰ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਦੀ ਸਾਰ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੀ? ਸੁਰਤੀ ਵਾਲੇ ਇਸ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਇਹ ਅਰਦਾਸ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਕਰਾਉਂਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਤਾਂ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹੋਰ ਕਈ ਚੀਜ਼ਾਂ ਮਰਿਯਾਦਾ ਦੇ ਉਲਟ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਪਰ ਮਨ ਦੇ ਅੰਨ੍ਹੇ ਇਹਨਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਅਤੇ ਲਕੀਰ ਦੇ ਫਕੀਰ ਹੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਮਨ ਜਾਗਿਆਂ ਲੋਕਾਂ ਬਾਰੇ ਭਗਤ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ:-

ਕਬੀਰ ਮਨ ਤੋ ਏਕ ਹੈ ਚਾਹੇ ਜਹਾਂ ਲਗਾਏ॥

ਕੈ ਸੇਵਾ ਕਰ ਸਾਧ ਕੀ ਕੈ ਵਿਸ਼ੈ ਕਮਾਏ॥

ਮਨ ਦਾ ਸਬੰਧ “ਅੰਡਜ” ਖਾਣੀ ਨਾਲ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਇਹ ਮਨ ਅੰਡੇ ਵਿਚੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਈਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਭਾਵ ਕਿ ਜੀਵ ਜੰਤਰ ਵਾਂਗ ਬਹੁਤ ਹੀ ਫੁਰਤੀਲਾ ਅਤੇ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਬਾਈਬਲ ਵਿਚ ਮਨ ਦੇ ਜਾਗੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ “ਪਰਿੰਦਿਆਂ” ਨਾਲ ਵੀ ਤਸ਼ਰੀਹ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਅੰਡੇ ਵਿਚੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਸੱਪ ਨੁਕਸਾਨ ਦੇਹ ਵੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਇਵੇਂ ਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਲੁੱਟਣ ਵਾਲੇ ਚਤਰ

ਚਲਾਕ ਲੋਕ ਵੀ “ਸੱਪ” ਹੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਅਤੇ ਮਨਮੁਖ ਤੁਰਕੂਆਂ ਉੱਤੇ ਇਤਬਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਲੁੱਟਣ ਵਾਲੇ ਤੁਰਕੂ ਲੋਕ ਜਿਹੜੇ ਕਿ ਆਪਣੇ ਸਕਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਲੁੱਟਦੇ ਹਨ ਆਮ ਤੌਰ ’ਤੇ ਸੱਪ ਆਦਿ ਦੀ ਜੂਨੀ ਵਿਚ ਹੀ ਪੈਂਦੇ ਹਨ।

ਬਾਣੀ ਵਿਚ ਇਹਨਾਂ ਮਨ ਦੇ ਹੁਸ਼ਿਆਰ (ਹੋਸ਼ ਵਾਲੇ) ਲੋਕਾਂ ਬਾਰੇ ਤੁਕ ਹੈ:-

ਚੁਪੈ ਚੁਪ ਨ ਹੋਵਈ ਜੇ ਲਾਇ ਰਹਾ ਲਿਵ ਤਾਰ॥

ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਅਤੇ ਚਤਰ ਚਲਾਕ “ਦਵੀਜੇ”, ਟਵਾਇਸ ਬਾਰਣ (**Twice-born**), ਲੋਕ ਭੋਲੇ ਭਾਲੇ “ਇਕੀਜੇ” ਲੋਕਾਂ ’ਤੇ ਇੰਜ ਕਾਬਜ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਘਰ ਵਿਚ ਪਿਓ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ’ਤੇ ਕਾਬਜ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਸਿਆਣੇ ਨੂੰ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿਚ ਲੋਕੀ “ਬਾਪੂ” ਕਹਿ ਕੇ ਵੀ ਇੱਜ਼ਤ ਨਾਲ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਮਨ ਦੇ ਜਾਗੇ ਦੋ ਕਿਸਮ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ:-

1. ਉਹ ਜਿਹੜੇ ਕਿ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਭਲਾਈ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ “ਹੋਲੀ ਫਾਦਰ” (Holy father) ਜਾਂ “ਸਨਮੁਖ” (Seekers/Apprentice) ਅਤੇ
2. ਉਹ ਜਿਹੜੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਲੁੱਟਦੇ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇ ਕਮਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹਨ “ਈਵਲ ਫਾਦਰ” ਜਾਂ “ਮਨਮੁਖ”। ਇਹ “ਮਨਮੁਖ” ਬੜੇ ਮੌਕਾ ਸ਼ਨਾਖ “ਕੁੱਤੇ ਦੀ ਪੂਛ” ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ’ਤੇ ਕਦੀ ਵੀ ਇਤਬਾਰ ਨਾ ਕਰੋ।

ਲੋਭੀ ਕਾ ਵੇਸਾਹੁ ਨ ਕੀਜੈ ਜੇ ਕਾ ਪਾਰਿ ਵਸਾਇ॥

ਇਹ ਮਨਮੁਖ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਗਿਰਗਟ ਦੇ ਵਾਂਗ ਬਦਲਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਚਤਰ ਚਲਾਕਾਂ ਨੇ ਬਦਲੇ ਹਨ। ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਦੇ ਲੋਕ ਇਸ ਵਿਚ ਮਾਹਰ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਖੱਤਰੀਆਂ ਨੇ ਮਾਇਆ ਦੀ ਖਾਤਰ ਬਦਲੇ ਹਨ। ਮੁਗ਼ਲਾਂ ਵੇਲੇ ਖੱਤਰੀ ਮੁਹੰਮਦੀਏ ਬਣੇ ਤਾਂ ਕੌਮ ਸ਼ੇਖ ਬਣਾਈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਆਲਮ ਹੋਏ ਤਾਂ ਕੌਮ ਸਇੱਦ ਬਣਾ ਲਈ। ਇਹਨਾਂ ਬਾਰੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੋ ਗਿਆ:-

ਪਹਿਲੇ ਸਾਲ ਸ਼ੇਖ; ਦੂਸਰੇ ਸਾਲ ਸਇੱਦ; ਤੀਸਰੇ ਸਾਲ ਫਿਰ ਸ਼ੇਖ
ਸ਼ੇਖ ਔਰ ਸ਼ੈਤਾਨ ਕਾ ਰੁਤਬਾ ਏਕ ਹੈ;
ਪਰ ਸ਼ੈਤਾਨ (ਕੰਜਰੀਆਂ ਦੇ ਮੁੰਡੇ) ਸ਼ੇਖ ਸੇ ਕਦਰੇ ਨੇਕ ਹੈ।

ਪਿੰਡਾਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚੋਂ ਸੈਣੀ ਕੌਮ ਦੇ ਲੋਕ ਸਬਜ਼ੀਆਂ ਆਦਿ ਵੇਚਣ ਸ਼ਹਿਰ ਜਾਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਕੁਝ ਚਲਾਕ ਬਣ ਗਏ। ਇਹਨਾਂ ਨੇ ਵੀ ਖੱਤਰੀਆਂ ਦੀ ਰੀਸੇ ਜਦੋਂ ਮੁਹੰਮਦੀਏ ਬਣੇ ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਕੌਮ “ਅਰਾਈ” ਰੱਖੀ। ਜੁਲਾਹੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਚਲਾਕ ਸਨ ਇਹਨਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਕੌਮ “ਸਇੱਦ” ਰੱਖੀ ਅਤੇ ਧਾਗੇ ਤਵੀਤਾਂ ਨਾਲ ਭੋਲੇ ਭਾਲੇ ਲੋਕ ਵੀ ਲੁੱਟੇ। ਇਹਨਾਂ ਬਾਰੇ ਕਹਾਵਤ ਹੈ:-

ਪਹਿਲੇ ਥੇ ਹਮ ਨੀਮ ਜੁਲਾਹੇ ਫਿਰ ਬਣ ਗਏ ਹਮ ਦਰਜ਼ੀ।
ਚਲਤੇ ਫਿਰਤੇ ਸਇੱਦ ਬਣ ਗਏ ਅੱਗੇ ਅੱਲ੍ਹਾ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ।

ਇਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਮੌਕਾ ਸ਼ਨਾਖਤੀ ਅਨੁਸਾਰ ਆਪਣੀਆਂ ਕੌਮਾਂ ਖੁਦ ਬਦਲੀਆਂ ਅਤੇ ਕੌਮਾਂ ਪਿਓ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਇਹ ਬਦਲੇ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ। ਕੌਮ ਬਦਲ ਕੇ ਆਦਮੀ ਖੁਦ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦਾ ਪੁੱਤਰ “ਹਰਾਮੀ” ਬਣਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਹੱਜ ਵਿਚ ਇਹਨਾਂ ਹਰਾਮੀਆਂ ਦੇ ਬੁੱਤ ਦਾ ਨਾਉਂ ਹੈ “ਅੱਲ ਜਮਾਰ ਅੱਲ ਵੁਸਤਾ” ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਬੁੱਤ ਗੱਭੇ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ੈਤਾਨ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਾਇਆ ਸਬੰਧੀ ਦੱਬਦਾ ਦੇ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਪਿੰਡਾਂ ਦੇ ਭੋਲੇ ਭਾਲੇ ਸਾਫ ਦਿਲ ਲੋਕ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜੱਟ, ਗੁਜਰ, ਆਦਿ ਜਦੋਂ ਜਬਰੀ ਵੀ ਮੁਹੰਮਦੀਏ ਬਣੇ ਤਾਂ ਜੱਟ ਦੇ ਜੱਟ ਹੀ ਰਹੇ। ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਹੁਣ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਇਹਨਾਂ ਨਵੀਆਂ ਜਾਤਾਂ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ੈਤਾਨ ਕਹਿਣਾ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਕੁਝ ਇਹਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਐਸੇ ਲੋਕ ਪਾਓਗੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅਸਲੀ ਕੌਮਾਂ ਅਤੇ ਗੋਤਾਂ ਦੇ ਛਿਜਰੇ ਲੁਕੇ ਕੇ ਗੁਪਤ ਰੱਖੇ ਹੋਏ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਵਿਆਹ ਸ਼ਾਦੀ ਵੇਲੇ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਨੇ ਦੂਸਰਿਆਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿਚ ਧੂੜ ਪਾਉਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਗੋਤ ਆਦਿ ਅਰਬਾਂ ਵਾਲੇ, ਅਨਸਾਰੀ, ਜਾਫਰੀ, ਆਦਿ ਰੱਖੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਇਹਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ “ਹਾਥੀ ਕੇ ਦਾਂਤ ਖਾਣੇ ਕੇ ਔਰ ਦਖਾਣੇ ਕੇ ਔਰ”। ਇਹ ਹਨ ਅਸਲੀ ਸ਼ੈਤਾਨ ਅਤੇ ਖੱਤਰੀ ਕੌਮ ਦੇ ਲੋਕ ਖਾਸ ਕਰ “ਕਰਾੜ” ਅਤੇ ਕਸ਼ਮੀਰ ਦੇ ਖੱਤਰੀ ਦੁਨੀਆ ਭਰ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਨੰਬਰ ’ਤੇ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਜਿਹੜੇ ਆਪਣਾ ਗੋਤ ਪੁਸ਼ਤ ਦਰ ਪੁਸ਼ਤ ਬਦਲਦੇ ਹਨ ਉਹਨਾਂ ਸ਼ੈਤਾਨਾਂ ਦਾ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਪੁੱਛੋ ਹੀ ਨਾ।

ਇਹ ਸ਼ੈਤਾਨ ਆਮ ਤੌਰ ’ਤੇ ਮਾਇਆ ਸਬੰਧੀ ਠੱਗੀ ਦੇ ਬੇਸ਼ਰਮੀ ਵਾਲੇ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਲਾਲਚੀ ਖੱਤਰੀ ਅਰੋੜੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ “ਕਰਾੜ” ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨੇ ਇਰਾਨ ਆਦਿ ਮੁਲਕਾਂ ਵਿਚ ਕੀਤੇ ਅਤੇ “ਚੋਰ” ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਪਰ ਇਹਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਜਿਹੜੇ ਰੱਜੇ ਪੁੱਜੇ ਚੌਧਰ ਕਰਨੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸਿਆਸਤ ਵਿਚ ਭਾਗ ਲੈਣ ਲੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਸ਼ੈਤਾਨਾਂ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਇੰਜ “ਬੁੱਧੀ ਬਿਰਤੀ” ਸਬੰਧੀ ਵਿਚ ਹੈ।

3. ਬੁੱਧੀ ਬਿਰਤੀ:- ਇਸ ਬਿਰਤੀ ਦੇ ਲੋਕ ਸਿਆਣੇ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਇਹ ਰਾਜਨੀਤਕ ਜਾਂ ਸਿਆਸਤ ਵਿਚ ਭਾਗ ਲੈਣ ਦੇ ਕਾਬਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿਚ ਪੰਚਾਇਤੀਏ ਆਮ ਤੌਰ ’ਤੇ ਟੱਬਰਾਂ ਦੇ ਸਿਆਣੇ ਆਦਮੀ ਹੁੰਦੇ

ਹਨ। ਸਿਆਣੇ ਗੋਤਾਂ ਜਾਂ ਟੱਬਰਾਂ ਦੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਲੋਕ ਹੋਣ ਕਰਕੇ “ਪਗੜੀ” ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਪੰਚਾਇਤ ਵਿਚ ਬੈਠਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਪੱਗ ਸਿਆਣਿਆਂ ਲਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਨਿਆਣਿਆਂ, ਗ਼ੈਰ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਲੋਕਾਂ ਜਾਂ ਮਡੀਰ ਲਈ।

ਹੁਣ ਜਿਵੇਂ ਪਿੰਡ ਗੋਤਾਂ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਇਵੇਂ ਹੀ ਮੁਲਕ ਇਕ ਜਾਂ ਬਹੁ ਕੌਮਾਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਫ਼ਗਾਨਿਸਤਾਨ ਅਫ਼ਗਾਨ ਕੌਮ ਦਾ, ਬਲੋਚਿਸਤਾਨ ਬਲੋਚ ਕੌਮ ਦਾ, ਆਦਿ ਦੇ ਘਰ, “ਫਾਦਰ ਲੈਂਡ”, ਹਨ ਅਤੇ ਬਹੁ ਕੌਮਾਂ ਦੇ ਘਰ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਭਾਰਤ, ਚੀਨ, ਆਦਿ “ਮਦਰ ਲੈਂਡ” ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਮੁਲਕਾਂ ਦੀ ਸਿਆਸਤ ਵਿਚ ਭਾਗ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਸਿਆਣੇ ਵੀ ਕੌਮਾਂ ਜਾਂ ਕਬੀਲਿਆਂ ਦੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਆਦਮੀ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਨਾ ਕਿ ਫਰਜ਼ੀ ਗ਼ੈਰ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਅਤੇ ਬਰਸਾਤੀ ਖੁੰਬਾਂ ਵਾਂਗ ਨਕਲੀ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਾਂਗਰਸ, ਅਕਾਲੀ, ਕਮਿਊਨਿਸਟ, ਲੇਬਰ, ਗਰੀਨ, ਆਦਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੌਮਾਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਵੀ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਲੀਡਰ ਪਾਰਟੀ ਬਦਲਣ ਵਿਚ ਕੋਈ ਕਸਰ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦੇ। ਇਹ ਹਨ “ਸ਼ੰਕਰ ਵਰਨ” ਦੇ ਅੰਨ੍ਹੇ ਅੱਤਵਾਦੀਆਂ (ਪਹਾੜਾਂ) ਦੇ ਆਗੂ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ੈਤਾਨਾਂ ਦਾ ਬੁੱਤ ਲਹਿੰਦੇ, ਪੱਛਮ, ਵਲ ਬਣਾਇਆ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਕਿ ਇਕ (ਜਨੂਨੀਆਂ ਦੇ) ਪਹਾੜ ਪਿੱਛੇ ਲੱਗਾ ਬਣਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਪਰ ਅੱਜ-ਕੱਲ੍ਹ ਇਸ ਨੂੰ ਪਹਾੜ ਨਾਲੋਂ ਅਲੱਗ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਹੁਣ ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਗ਼ੈਰ ਮਜ਼ਹਬੀ ਜਮਾਤਾਂ ਦੇ ਲੀਡਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ “ਅੱਲ ਜਮਾਰ ਅੱਲ ਕੁਬਰਾ” ਅਤੇ ਜਿਹੜੇ ਮਜ਼ਹਬੀ ਰੰਗ ਵਿਚ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ “ਅੱਲ ਜਮਾਰ ਅੱਲ ਅਕਸਾ”। ਭਾਵ ਕਿ ਇਹ ਕਲਜੁਗ ਦੇ ਅੰਧੇਰੇ (ਮਗ਼ਰਬ) ਦਾ ਪੂਰਾ ਫਾਇਦਾ ਉਠਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਬੁੱਤ ਵੀ ਮਗ਼ਰਬ (ਪੱਛਮ) ਵਲ ਬਣਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਫਿਰ ਧਾਰਮਿਕ ਲੋਕ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਸ਼ੈਤਾਨ “ਅੱਲ ਜਮਾਰ ਅੱਲ ਅਕਸਾ” ਵੀ ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਇਕ ਵੱਡਾ ਪਖੰਡੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਗੁਣੀ ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਦਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਹੱਜ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਸੱਤ ਬੱਟੀਆਂ ਇਸ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੂੰ ਹੀ ਪੈਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਦੇ ਤਿੰਨਾਂ ਦਿਨਾਂ ਨੂੰ ਹਰ ਇਕ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਬੁੱਤ ਨੂੰ ਸੱਤ ਸੱਤ ਬੱਟੀਆਂ ਪੈਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਭਾਵ ਕਿ ਚੌਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਤਿੰਨਾਂ ਬੁੱਤਾਂ ਨੂੰ ਸੱਤਰ ਬੱਟੀਆਂ ਮਾਰੀਦੀਆਂ ਹਨ।

ਇਸ ਲਈ ਮਜ਼ਹਬੀ ਝਗੜੇ ਬਹੁਤ ਨੁਕਸਾਨਦੇਹ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਇਲਾਜ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ ਸੱਤਿ ਦਾ ਗਿਆਨ, “ਨਾਮ ਯਾ ਗੌਸਪਲ”, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੇਰੇ ਪਿਓ ਨੇ ਹਮਲਾਵਰ ਅਰਾਈਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਸਿੱਖ ਮੁਸਲਮਾਨ ਰੂਹਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਨਾ ਕਿ ਜਿਸਮ, ਜਿਹੜੇ ਜੰਮਦੇ ਅਤੇ ਮਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਫਸਾਦ ਵਿਚ ਅਸਾਂ ਜੱਟਾਂ ਨੇ ਮਰਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਅਰਾਈਆਂ ਨੇ। ਜੇ ਕੋਈ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਹੈ ਤਾਂ ਕੱਢ ਲਵੋ ਇਹ ਬੜਾ ਸੋਹਣਾ ਮੌਕਾ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਵਿਚ ਕੋਈ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਅੱਲ੍ਹਾ ਵਿਚ ਇਕ ਨੰਬਰ ਦੇ ਦੋਸਤ ਬਣ ਕੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਸਾਡੀ ਰਖਵਾਲੀ ਵੀ ਕੀਤੀ।

ਇਹਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ:-

ਬੀਓ ਬੀਜ ਪੱਤ ਲੈ ਗਏ ਅੱਬ ਕਿਉਂ ਉਗਵੇ ਦਾਲ॥

ਹੁਣ ਬੁੱਧੀ ਬਿਰਤੀ ਦਾ ਸਬੰਧ “ਜੇਰਜ ਖਾਣੀ” ਨਾਲ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਦੁਬਦਾ ਤੋਂ ਰਹਿਤ “ਗੁਰਮੁਖ” ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ “ਹੌਲੀ ਗੌਸਟ” ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਕੀ ਦੇ ਲੋਕ ਇਹਨਾਂ ਸਿਆਣਿਆਂ ਤੋਂ ਇੰਜ ਡਰਦੇ ਹਨ

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਲੋਕ ਭੂਤਾਂ ਤੋਂ ਡਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਣੀ ਵਿਚ ਇਹਨਾਂ ਸਹਿਜ ਵਾਲਿਆਂ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਬਾਰੇ ਤੁਕਾਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ:-

ਭੁਖਿਆ ਭੁਖ ਨ ਉਤਰੀ ਜੇ ਬੰਨਾ ਪੁਰੀਆ ਭਾਰ॥

ਅਤੇ

ਹਿੰਦੂ (ਇਕੀਜਾ) ਅੰਨ੍ਹਾ ਤੁਰਕੂ (ਦਵੀਜਾ ਮਨਮੁਖ, ਚਤਰ ਚਲਾਕ) ਕਾਣਾ॥
ਦੋਹਾਂ ਤੇ ਗਿਆਨੀ (ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਲੀ ਗੋਸਟ) ਸਿਆਣਾ॥

ਜਿਹੜੇ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਉਲਟਾ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ “ਹਿਪੋਕਰੈਟ”, ਮੱਕਾਰ ਜਾਂ “ਕੂੜਿਆਰ”। ਇਹ ਇਕੀਜਾ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਾਖਿਉਂ ਮਿੱਠੇ ਕੂੜਾਂ ਨਾਲ ਜਕੜਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਅੰਨ੍ਹਿਆਂ ਵਾਂਗ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੇ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਕੂੜਿਆਰ ਆਪਣੀ ਹੀ ਰਜ਼ਾ ਚਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਰੂਹਾਨੀ ਵਾਧਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਪਰ “ਗੁਰਮੁਖ” ਜਾਂ “ਦਾਸ” (**Trained Workers**) 'ਤੇ ਜੇ ਰਾਮ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਹੋ ਜਾਏ ਤਾਂ ਉਹ ਚੌਥੇ ਪਦ ਵਿਚ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਚਿਤ ਬਿਰਤੀ, “ਹੋਲੀ ਸਪਿਰਿਟ” (**Holy Spirit**), ਜਿਹੜੀ ਕਿ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ, "ਮਹਾਂਦੇਵਨ", ਹੈ ਦੇ “ਭਗਤ” ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਭਾਵ ਕਿ ਚੌਥੇ ਪਦ ਵਿਚ ਆਦਮੀ ਅਤੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਵਿਚ ਕੋਈ ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ।

4. ਚਿਤ ਬਿਰਤੀ:- ਜਿਹੜੇ ਗੁਰਮੁਖ ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਹੋ ਜਾਣ ਅਤੇ ਇਕ ਚਿਤ ਲਾ ਕੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੇ ਬਣ ਜਾਣ ਤਾਂ ਫਿਰ ਜੇ ਰਾਮ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਹ ਚੌਥੇ ਪਦ ਦੇ ਭਗਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਸਬੰਧ ਚੌਥੀ ਖਾਣੀ “ਸਵੈ ਧਜ” ਨਾਲ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਆਪਣੇ ਸ਼ਰਧਾਲੂਆਂ ਦਾ ਖਿਆਲ

ਇੰਜ ਹੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਆਪਣੇ ਭਗਤਾਂ ਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੀ ਮਿਸਾਲ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਿੱਖ ਮੱਖਣ ਸਾਹ ਲਬਾਣੇ ਦਾ ਜਹਾਜ਼ ਕੰਢੇ ਲਾਉਣਾ।

ਇਹ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੇ “ਢੰਡੋਰਚੀ” (Spokesmen) ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਬਾਰੇ ਤੁਕ ਹੈ:-

ਸਹਸ ਸਿਆਣਪਾਂ ਲਖ ਹੋਹਿ ਤ ਇਕ ਨ ਚਲੈ ਨਾਲਿ॥

ਇਹ ਸੱਤਵੇਂ ਕਿਸਮ ਦੇ ਲੋਕ ਸੱਤਿਪੁਰਖ ਨਾਲ ਇੱਕ-ਮਿੱਕ ਹੋਏ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਦੀ ਪੌੜੀ ਦੇ ਅਰਥ ਇੰਜ ਹਨ:-

ਕਿਵ ਸਚਿਆਰਾ ਹੋਈਐ ਕਿਵ ਕੂੜੈ ਤੁਟੈ ਪਾਲਿ॥

ਆਦਮੀ ਸਚਿਆਰਾ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇ ਕਿ ਉਹ ਚੌਥੇ ਪਦ ਦਾ ਹੋ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨਾਲ ਇੱਕ-ਮਿੱਕ ਹੋਵੇ। ਉਹ ਇੰਜ:-

ਹੁਕਮਿ ਰਜਾਈ ਚਲਣਾ ਨਾਨਕ ਲਿਖਿਆ ਨਾਲਿ॥

ਉਸ ਦੀ ਰਜ਼ਾ ਜਿਹੜੀ ਕਿ ਹਰ ਇਕ ਸੱਚੇ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚੋਂ ਅਵਾਜ਼ ਮਾਰਦੀ ਹੈ ਉਸ ਮੁਤਾਬਿਕ ਚਲਣਾ ਨਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਗ੍ਰੰਥੀ, ਮੁੱਲਾਂ, ਪੋਪ, ਕੁਸੰਤ, ਆਦਿ ਦੇ ਕਹਿਣੇ ਲੱਗਣਾ। ਉਹਦੇ ਹੁਕਮ ਅਨੁਸਾਰ, ਰਜ਼ਾ, ਭਾਣੇ ਵਿਚ, ਚੱਲਣ ਨੂੰ “ਇਸਲਾਮ” ਜਾਂ “ਇੰਸ਼ ਅੱਲੂ” ਕਹੀਦਾ ਹੈ। ਅੱਲ ਜਮਾਰ ਅੱਲ ਅਕਸਾ ਦੇ ਇਸਲਾਮ ਵਿਚ “ਇੰਸ਼ ਮੁੱਲਾਂ, ਇੰਸ਼ ਪੋਪ, ਇੰਸ਼ ਜਥੇਦਾਰ” ਦੇ ਫਤਵੇ, ਅਡਿਕਟ ਜਾਂ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੇ ਸੱਤ ਬੱਤੀਆਂ ਵਾਲੇ ਮਨੌਰੇ ਨਾਲ ਇੰਜ ਇਹ ਸਤ ਕਿਸਮਾਂ ਦੇ ਆਦਮੀ ਸਬੰਧਿਤ ਹਨ:-

ਗਭਲੀ ਮੋਟੀ ਬੱਤੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਬਾਕੀ ਦੀਆਂ ਛੇ ਬੱਤੀਆਂ ਜਗਾਈ ਦੀਆਂ ਹਨ, ਹੈ ਚਿਤ ਬਿਰਤੀ ਦੇ ਸੱਤਵੇਂ ਕਿਸਮ ਦੇ ਆਦਮੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕ੍ਰਾਈਸਟ ਜੀਸਸ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ, ਸੇਂਟ, ਭਗਤ, ਆਦਿ ਜਾਂ ਸੱਤਿ ਪੁਰਖ, ਅੱਲ੍ਹਾ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ, ਆਦਿ ਹਨ। ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ ਇਹ ਮੋਟੀ ਬੱਤੀ ਬਾਕੀ ਦੀਆਂ ਛੇ ਬੱਤੀਆਂ ਨਾਲੋਂ ਕ੍ਰਾਈਸਟ ਦੇ ਮਾਨ ਵਿਚ ਉੱਚੀ ਕਰ ਦਈ ਦੀ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣ ਸਤਿਗੁਰ ਮਤ ਵੇਲਾ ਹੈ।

ਬਾਕੀ ਦੀਆਂ ਬੱਤੀਆਂ ਗਭਲੀ ਨੇੜੇ ਤਿੰਨ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਦੀਆਂ “ਹੋਲੀ ਗੋਸਟ ਜਾਂ “ਦਾਸ” ਗੁਰਮੁਖ”, “ਹੋਲੀ ਫਾਦਰਜ਼ ਜਾਂ ਸਨਮੁਖ” ਅਤੇ “ਹੋਲੀ ਸਨਜ਼ ਜਾਂ ਦੇਵਤੇ” ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਹਨ “ਈਵਲ ਸਨਜ਼ ਜਾਂ ਅੱਤਵਾਦੀ”, “ਈਵਲ ਫਾਦਰਜ਼ ਜਾਂ ਮਨਮੁਖ” ਅਤੇ ਦੂਰ “ਈਵਲ ਗੋਸਟ, ਮੱਕਾਰ ਜਾਂ “ਹਜ਼ਰਤ” ਕ੍ਰੁਤਿਆਰ”।

ਹੁਣ ਇਹ ਚਾਰ ਕਿਸਮਾਂ ਦੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਸਮਝਣ ਤੋਂ ਬਾਦ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੱਜ ਦੀ ਰਸਮ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਣ ਵਿਚ ਕੋਈ ਦਿੱਕਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ।

ਹੱਜ:- ਹੱਜ ਦੀ ਰਸਮ ਪਹਿਲੀ ਮਿੱਲਤ ਦੇ ਅਵਤਾਰ ਹਜ਼ਰਤ ਇਬਰਾਹੀਮ ਜੀ ਨੇ ਚਲਾਈ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿਚ ਇਹ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਇਸਮਾਇਲ, ਜਿਹੜਾ ਕਿ ਅਰਬਾਂ ਦਾ ਵੱਡਾ ਵਡੇਰਾ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਨੂੰ ਦੁਨੀਆ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਸਬਕ, ਕਿ ਤੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਦੁਨਿਆਵੀ ਪਿਓ ਦਾ ਬਣ ਤਾਂ ਫਿਰ ਤੂੰ ਰੂਹਾਨੀ ਪਿਓ ਅੱਲ੍ਹਾ ਜਾਂ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦਾ ਬਣੇਗਾ, ਦੇਣ ਲਈ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ

ਮਨੁੱਖ ਜਨਮ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਅੱਲ੍ਹਾ ਜਾਂ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੀ ਰਜ਼ਾ ਮੁਤਾਬਿਕ ਹੀ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਜਿਹੜਾ ਮਨੁੱਖ ਜਾਣ ਬੁਝ ਕੇ ਅੱਲ੍ਹਾ ਦੀ ਇਹ ਪਹਿਲੀ ਰਜ਼ਾ ਕਬੂਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਤਾਂ ਉਹ ਅੱਲ੍ਹਾ ਦਾ ਕਦੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਉਹ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਬਣ ਕੇ ਇਨਸਾਨੀਅਤ ਦੇ ਖ਼ਿਲਾਫ਼ ਕੰਮ ਕਰੇਗਾ।

ਇਸ ਹੱਜ ਦੀ ਰਸਮ ਵਿਚ ਇਸ਼ਮਾਇਲ ਨੂੰ ਸ਼ੈਤਾਨ ਚੌਂਹ ਸ਼ਕਲਾਂ ਵਿਚ ਆ ਕੇ ਆਪਣਾ ਚੇਲਾ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹਜ਼ਰਤ ਇਬਰਾਹੀਮ ਜੀ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਅੰਦਰ ਰਹਿਣ ਕਰਕੇ ਬਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਇਸ਼ਮਾਇਲ ਬੱਚਾ ਇਹਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਸਬਜ਼ ਬਾਗ਼ ਦਿਖਾਉਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਹੱਥ ਨਾ ਆਇਆ ਅਤੇ ਇਸ਼ਮਾਇਲ ਆਪਣੇ ਪਿਓ ਦਾ ਪੁੱਤਰ, ਭਾਵ ਕਿ ਇਨਸਾਨ ਦਾ ਪੁੱਤਰ, ਹੀ ਬਣਿਆ ਰਿਹਾ।

ਹੁਣ ਇਹ ਚਾਰ ਸ਼ੈਤਾਨ ਕਿਵੇਂ ਆਮ ਬੇਸੁਰਤ ਬੱਚਿਆਂ ਵਾਂਗ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੇ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਕੀ ਚਾਰੇ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਇਸ਼ਮਾਇਲ ਆਪਣੇ ਪਿਓ ਤੋਂ ਸਿਖਸ਼ਾ ਲੈ ਕੇ ਸੁਰਤੀ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਪਿਓ ਦਾ ਹੀ ਬਣਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਸ਼ੈਤਾਨ ਬੱਚਿਆਂ ਵਾਂਗ ਮੂਰਖ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਲਾਉਣ ਲਈ ਇੰਜ ਚਾਰੇ ਕਰਦਾ ਹੈ:-

1. ਅੱਲ ਜਮਾਰ ਅੱਲ ਦੁਨੀਆ:- ਇਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਯਾਰ ਤਾਂ ਲੁੱਟ ਮਾਰ, ਚੋਰੀਆਂ, ਆਦਿ ਬੇਸ਼ਰਮ ਹੋ ਕੇ ਸ਼ਰਾਰਤਾਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਪਿਓ, ਕੌਮ ਜਾਂ ਕਬੀਲੇ ਦੀ ਪਛਾਣ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਜੇ ਇਹ ਫੜੇ ਵੀ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਖ਼ਾਨਦਾਨੀ ਸ਼ਰਮ ਹਇਆ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ ਅਤੇ ਕੰਜਰੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਅੱਗੇ ਹੀ ਸ਼ਰਮ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਸ਼ੈਤਾਨ ਬੇਸ਼ਰਮ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸ਼ਰਮ ਜਾਂ ਹਇਆ ਧਰਮ ਦੀ ਬੁਨਿਆਦ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਇਹ ਬੇਸ਼ਰਮ ਲੋਕ ਕਦੀ ਵੀ

ਧਰਮੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਇਹ ਆਪਣੇ ਨਾਉਂ ਜਾਂ ਗੋਤ ਪੁਸ਼ਤ ਦਰ ਪੁਸ਼ਤ ਬਦਲਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਪਛਾਣ ਵੀ ਨਾ ਸਕੇ। ਇਸ ਲਈ ਆਦਮੀ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਆਦਮੀਆਂ ਵਾਲੇ ਕੰਮ ਆਪਣੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਕੰਮ ਦੇ ਪਿਓ ਦੀ ਇੱਜ਼ਤ ਜਾਂ ਸ਼ਰਮ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਰੱਖਦਿਆਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਧਰਮੀ ਵੀ ਬਣੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।

2. ਅੱਲ ਜਮਾਰ ਅੱਲ ਵੁਸਤਾ:- ਇਹ ਸ਼ੈਤਾਨ ਮੌਕਾ ਸ਼ਨਾਖ, ਚਤਰ ਚਲਾਕ “ਸਾਈਕਿਕ” ਜਾਂ “ਦਵੀਜਾ ਮਨਮੁਖ” ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਕਿਸੇ ਅਮੀਰ ਮੁਲਕ ਵਿਚ ਗਿਆ ਤਾਂ ਇਹ ਆਪਣਾ ਨਾਂ ਵੀ ਉਹਨਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਦਾ ਜਲਦਾ ਰੱਖ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ੈਤਾਨ ਆਪਣੀ ਕੌਮ ਪੈਸੇ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇ ਦੀ ਖਾਤਰ ਬਦਲਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਖੱਤਰੀਆਂ ਆਦਿ ਨੇ ਆਪਣੀ ਕੌਮ ਸ਼ੇਖ ਆਦਿ ਰੱਖੀ ਅਤੇ ਇਰਾਨ ਵਰਗਿਆਂ ਮੁਲਕਾਂ ਵਿਚ ਆਪਣੀ ਕੌਮ ਜਾਂ ਗੋਤ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਉਪਰ ਰੱਖੀ। ਹੁਣ ਲਾਲਚ ਦੀ ਮਾਇਆ, ਭਾਗ ਮਹਾਂ ਛਲ, ਅਤੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦਾ ਜੋੜ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇਸ ਲਈ ਆਪਣੀ ਕਮਾਈ ਹੱਕ ਹਲਾਲ ਦੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਨਾਂ ਕਿ ਬੇਈਮਾਨੀ ਦੀ।

3. ਅੱਲ ਜਮਾਰ ਅੱਲ ਕੁਬਰਾ ਅਤੇ ਅੱਲ ਜਮਾਰ ਅੱਲ ਅਕਸਾ:- ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਕਲਜੁਗ ਦੇ ਖਾਸ ਸ਼ੈਤਾਨ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਮਨ ਦੇ ਅੰਨ੍ਹੇ ਬੇਸੁਰਤ ਜਨੂੰਨੀਆਂ ਦੇ ਪਹਾੜਾਂ ਤੋਂ ਬੇਸ਼ਰਮੀ ਵਾਲੇ ਕੰਮ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਿਆਸਤ ਕੌਮਾਂ ਦੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਸਿਰਫ਼ ਕਬੀਲਿਆਂ ਦੇ ਆਗੂ ਹੀ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਬਾਇੱਜ਼ਤ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਕੰਮਾਂ ਵਿਚ ਲਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਇਸ਼ਮਾਇਲ ਨੇ ਇਹ ਚਾਰੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਸੱਤ ਸੱਤ ਵੱਟੇ ਮਾਰ ਕੇ ਭਜਾ ਦਿੱਤੇ ਤਾਂ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੇ ਫਿਰ ਚੈਨ ਨਹੀਂ ਲਈ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿਣ ਲੱਗਾ ਕਿ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਪਿਓ ਨਾਲ ਸ਼ਕਲ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ ਜੁਲਦੀ ਅਤੇ ਇਹ ਇਕ ਹਰਾਮੀ ਹੈ। ਇਸ ਉੱਤੇ ਖੁਦਾ, ਯਾਹਵੇਹ ਜਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੇ ਪਿਓ ਅਤੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਸ਼ਕਲ

ਇਨ ਬਿਨ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਮਿਲਦੀ ਜੁਲਦੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਤਾਂ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦਾ ਸ਼ਕ ਨਾ ਰਹੇ ਕਿ ਇਹ ਪਿਓ ਪੁੱਤਰ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਹ ਹੱਜ ਦਾ ਮਕਸਦ, “ਮੌਰਲ”, ਵੀ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਰਸਮ ਵਿਚ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਕਬੀਲੇ ਦੇ ਪਿਓ, ਇੱਲੂ, ਦਾ ਬਣਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦਾ। ਜਿਹੜਾ ਇਨਸਾਨ ਆਪਣੇ ਇੱਲੂ ਦਾ ਬਣਿਆ ਰਹੇ ਓਸ ਨੂੰ ਹੀ ਅੱਲ-ਇੱਲੂ ਭਾਵ ਕਿ “ਅੱਲੂ” ਜਾਂ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਬੂਲ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੀ ਮਹਾਨਤਾ ਕਰਕੇ ਹੀ ਲੋਕ ਕਾਬਾ ਵਲ ਮੁੱਖ ਕਰਕੇ ਇਬਾਦਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹੱਜ ਮਿਡਲ ਈਸਟ ਦੇ ਅਸਾਨੀ ਨਾਲ ਕਬੀਲਿਆਂ ਦੇ ਪਿਓ ਭੁਲਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਯਹੂਦੀ ਲੋਕ ਹਨ, ਲਈ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਈਸਟ ਦੇ ਜਾਤ ਜਾਣਨ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਬੀਰ ਜੀ ਜੁਲਾਹੇ ਕੌਮ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ।

ਹੁਣ ਕਿਉਂਕਿ ਪੁੱਤਰ ਨੇ ਪਿਓ ਦੇ ਅਧੀਨ ਰਹਿਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਮੁੰਡੇ ਦਾ ਮੁੰਨਣ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਭਾਰਤ ਵਿਚ ਕਈ ਸਾਧੂ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਦਾ ਵੀ ਮੁੰਨਣ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਮੁੰਨਣ ਦੇ ਬਾਦ ਮੁੰਡਾ ਧਰਮ ਯਾ ਇਸਲਾਮ ਦੇ “ਪਹਿਲੇ ਪਦ”, “ਸੱਚ”, ਵਿਚ ਪੈਰ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਰਸਮ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਜਾਂ ਮੌਰਲ ਮੁਹੰਮਦ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਇੰਜ ਦੱਸਿਆ ਹੈ:-

“ਕਹਿ ਇਸਲਾਮਾ; ਅਜੇ ਤਾਈਂ ਈਮਾਨ ਦਿਲ ਵਿਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ”

ਭਾਵ ਕਿ ਇਸ ਹੱਜ ਦੀ ਰਸਮ ਦੇ ਬਾਦ ਆਦਮੀ “ਇਸਲਾਮ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ” ਜਾਂ “ਬਰਿਸ਼ਹੋਲਡ” ’ਤੇ ਹੀ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਨਸਾਨ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਅਮਨ ਚੈਨ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਅਨਾਜ ਉਗਾ ਕੇ ਬੜੇ ਮਜ਼ੇ ਲੁੱਟਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਖੁਦਾ ਨੇ ਇਹਨਾਂ ਦੋਹਾਂ ਨੂੰ ਇਕ ਬੱਕਰਾ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਕਿ ਇਹ ਪਿਓ ਪੁੱਤਰ ਆਪਸ ਵਿਚ ਇਕ ਕਬੀਲੇ ਦੇ ਬਣ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਮਨਾਉਣ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਜਦੋਂ ਪਾਰਟੀਸ਼ਨ ਵੇਲੇ ਮੇਰੇ ਪਿਓ ਨੇ ਹਮਲਾਵਰ ਨਕੋਦਰ ਪਿੰਡ ਦੇ ਜ਼ੈਲਦਾਰ ਨੂੰ

ਉਹਦੇ ਅਰਾਈਂ ਪਿਓ ਦਾ ਬਣਾਇਆ ਅਤੇ ਆਪ ਅਸੀਂ ਧੰਨੁਆਣੇ ਦੇ ਜੱਟ ਬਣੇ ਨਾ ਕਿ ਸਿੱਖ ਅਤੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਤਾਂ ਉਹ ਇਕ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਅੱਲ੍ਹਾ ਵਿਚ ਇਕ ਨੰਬਰ ਦਾ ਦੋਸਤ ਬਣਿਆ ਅਤੇ ਸੁਖ ਚੈਨ ਰਹੀ। ਪਰ ਜਿਹੜੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਨਾ ਆਪ ਚੈਨ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਚੈਨ ਲੈਣ ਹੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਅੱਜ ਜੈਰੂਸ਼ਿਲਮ, ਕਸ਼ਮੀਰ, ਆਦਿ ਵਿਚ ਅਤੇ ਹੋਰ ਮਜ਼ਹਬੀ ਝਗੜਿਆਂ ਵਾਲੇ ਮੁਲਕਾਂ ਵਿਚ ਦੇਖਦੇ ਹੋ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਇਬਰਾਹੀਮ ਇਕ ਸਿਮਾਇਟ ਨਸਲ ਦਾ ਸੀ ਨਾ ਕਿ ਉਹ ਜਿਸਮ ਦਾ ਯਹੂਦੀ, ਹਮਾਸ, ਫੱਤ੍ਰਾ ਜਾਂ ਮੁਹੰਮਦੀਆ!!

ਹੁਣ “ਮੁਸਲਮਾਨ” ਇਕ ਪੱਕੇ ਈਮਾਨ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸ਼ਰਮਸਾਰ, ਸੱਚਾ, ਸੰਤੋਖੀ ਅਤੇ ਰਹਿਮ ਦਿਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ “ਦਇਆ ਧਰਮ ਕਾ ਪੂਤ” ਜਾਂ ਨਿਸ਼ਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਅਸਲੀ ਮੁਸਲਮਾਨ ਅੱਲ੍ਹਾ ਵਿਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅੱਲ੍ਹਾ ਉਹਦੇ ਵਿਚ। ਏਦਾਂ ਦੇ ਪੱਕੇ ਈਮਾਨ ਵਾਲੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਨੂੰ ਨਮਾਜ਼ ਪੜ੍ਹਨ ਜਾਂ ਫਾਕੇ ਰੱਖਣ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਕਿਉਂਕਿ ਅੱਲ੍ਹਾ ਉਹਦੇ ਹਿਰਦੇ ਦੀ ਗੱਲ ਤਾਂ ਅੱਗੇ ਹੀ ਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਬਾਰੇ ਭਗਤ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ:-

ਕਬੀਰ ਮੁੱਲਾਂ ਮੁਨਾਰੇ ਕਿਆ ਚਢਹਿ ਸਾਂਈ ਨ ਬਹਿਰਾ ਹੋਇ॥

ਜਾ ਕਾਰਨਿ ਤੂੰ ਬਾਂਗ ਦੇਹਿ ਦਿਲ ਹੀ ਭੀਤਰਿ ਜੋਇ॥

ਅਤੇ

ਪੂਜਾ ਕਰਉ ਨ ਨਿਵਾਜ ਗੁਜਾਰਉ॥

ਏਕ ਨਿਰੰਕਾਰ ਲੇ ਰਿਦੈ ਨਮਸਕਾਰਉ॥

ਫਿਰ ਹੱਜ 12 ਤੋਂ 16 ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਮੁੰਡਿਆਂ ਲਈ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿਓਆਂ ਦੇ ਬਣੇ ਰਹਿਣ ਕਿਉਂਕਿ ਪਿਓ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜਾਇਦਾਦ ਆਪਣੇ

ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਦੇਣੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਜਾਂ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੂੰ। ਇਸੇ ਹੀ ਲਈ ਜਦੋਂ ਵੀ ਆਈਜ਼ਿਕ ਦੀ ਔਲਾਦ ਜਿਹੜੇ ਕਿ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅੱਜ-ਕੱਲ੍ਹ ਯਹੂਦੀ ਕਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਬਰਾਹੀਮ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਸਬੰਧ ਤੋੜ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਦੋਂ ਹੀ ਇਹਨਾਂ ਜਿਸਮ ਦੇ ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੂੰ ਇਬਰਾਹੀਮ ਦੀ “ਪਰੋਮਿਸਡ ਲੈਂਡ” (Promised Land) ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਦੂਸਰੇ ਮੁਲਕਾਂ ਵਿੱਚ ਧੱਕੇ ਖਾਂਦੇ ਅਤੇ ਅੰਨ੍ਹੇ ਆਗੂਆਂ ਦੇ ਹੇਠ ਮਰਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜਰਮਨੀ ਵਿੱਚ ਹੁਣੇ ਹੀ ਮਰੇ ਹਨ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਚਤਰ ਚਲਾਕ ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਇਬਰਾਹੀਮ - ਆਈਜ਼ਿਕ ਵਾਲੀ ਹੱਜ ਦੀ ਵਾਰਦਾਤ ਵੀ ਬਦਲੀ ਹੋਈ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੂੰ ਭਜਾਉਣ ਦਾ ਕਿੱਸਾ ਦਿੱਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਬੱਕਰਾ ਖਾਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਹੈ ਪੁਰਾਣੇ “ਕਪੜੇ”, ਸਿਕਰਿਪਚਰ (Scriptures), ਪੋਥੀ ਵਿੱਚ ਛੇਦ ਜਿਹੜੇ ਕਿ ਸੁਰਤੀ ਨਾਲ ਭਰੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜੀਸਸ ਨੇ ਕੀਤੇ।

ਬਾਕੀ ਇਹ “ਕਾਬਾ” ਪਹਿਲੇ ਪਦ ਦਾ ਅਸਥਾਨ ਖੁਦਾ ਸਬੰਧੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਇਹ “ਆਦਮ ਜਾਂ ਮਹਾਦੇਵ” ਦਾ ਮੰਦਰ ਹੈ ਅਤੇ ਅੱਲ੍ਹਾ ਦਾ ਨਹੀਂ। ਏਥੇ ਕਬੀਲਿਆਂ ਦੇ “ਇੱਲਾ” ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਖੁਦਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧ ਹੈ ਰੱਖੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਮੁਸਲਮਾਨ ਤੀਜੇ ਪਦ ਦੇ ਇਨਸਾਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਨੇ ਪਹਿਲੇ ਪਦ ਦੀ ਬੱਚਿਆਂ ਵਾਲੀ ਜਮਾਤ ਪਾਸ ਕਰ ਲਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸੇ ਹੀ ਕਰਕੇ ਪਹਿਲਾਂ ਪਹਿਲੇ ਪਦ ਦੇ ਬੱਚੇ “ਕਾਬਾ” ਨੂੰ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਰੱਖ ਕੇ ਸੱਤ ਪਰਕਰਮਾਂ ਕਰਦੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਤੀਜੇ ਪਦ ਦੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਇਸ ਨੂੰ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਰੱਖ ਕੇ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਏ ਹਨ। ਏਦਾਂ ਹੀ ਹਰਿਮੰਦਰ ਸਾਹਿਬ ਦੂਸਰੇ ਪੰਥ ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਅਸਥਾਨ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਸਿੱਖ ਇਸ ਨੂੰ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਰੱਖ ਕੇ ਪੰਜ ਵਾਰ ਪਰਕਰਮਾਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਤੀਜੇ ਪੰਥ ਦੇ ਖ਼ਾਲਸੇ ਇਸ ਨੂੰ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਰੱਖ ਕੇ। ਪਰ ਹੁਣ ਖ਼ਾਲਸਿਆਂ ਦਾ ਪਿਓ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤਾਂ ਇਸ ਅਸਥਾਨ 'ਤੇ ਆਏ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਨ ਪਰ ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਖ਼ਾਲਸੇ

ਉਥੇ ਕੀ ਕਰਨ ਜਾਂਦੇ ਹਨ? ਹੁਣ “ਇੱਲਾ” “ਜਠੇਰਿਆਂ” ਵਾਂਗ ਕਬੀਲਿਆਂ ਦੇ ਵੱਡਾ ਵਡੇਰਿਆਂ ਦਾ “ਦੇਵਤਾ” ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਹੈ ਰੂਹਾਂ ਦਾ ਸੱਚਾ ਪਿਓ “ਅੱਲ ਇੱਲਾ ਜਾਂ ਅੱਲ੍ਹਾ”। ਕਿਉਂਕਿ ਕਲਜੁਗ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਜਾਂ ਅੱਲ੍ਹਾ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਫ਼ਰਮਾਉਂਦੇ ਹਨ:-

ਕਲਿ ਮਹਿ ਬੇਦੁ ਅਬਰਬਣੁ ਹੁਆ ਨਾਉ ਖੁਦਾਈ ਅਲਹੁ ਭਇਆ॥

ਫਿਰ ਭਗਤ ਕਬੀਰ ਜੀ ਚੌਥੇ ਪਦ, ਭਾਵ ਕਿ ਅੱਲ੍ਹਾ ਨਾਲ ਇੱਕ-ਮਿੱਕ ਸਨ, ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਕੌਮ ਜੁਲਾਹਾ ਦੱਸਦੇ ਸਨ ਭਾਵ ਕਿ ਆਦਮੀ, ਸ਼ਿਵ, ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਫ਼ਰਮਾਉਂਦੇ ਹਨ:-

ਕਬੀਰ ਹਜਕਾਬੇ ਹਉ ਜਾਇ ਬਾ ਆਗੈ ਮਿਲਿਆ ਖੁਦਾਇ॥
ਸਾਂਈ ਮੁਝ ਸਿਉ ਲਰਿ ਪਰਿਆ ਤੁਝੈ ਕਿਨ੍ਹਿ ਫੁਰਮਾਈ ਗਾਇ॥

ਭਾਵ ਕਿ ਹੱਜ ਆਪਣੀ ਜਾਤ ਨਾ ਛੁਪਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਪਰ ਭਗਤ ਜੇ ਚਾਹੁਣ ਐਦਾਂ ਦੇ ਅਸਥਾਨਾਂ 'ਤੇ ਜਾ ਕੇ ਆਪਣਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਅਖੀਰ 'ਤੇ ਭਗਤ ਕਬੀਰ ਜੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸ਼ੈਤਾਨ ਅੱਲ-ਕੁਬਰਾ (ਕਾਂਗਰਸ, ਕਮਿਊਨਿਸਟ, ਲੇਬਰ, ਗਰੀਨ, ਲਿਬਰਲ, ਆਦਿ ਪਾਰਟੀਆਂ) ਅਤੇ ਅੱਲ-ਅਕਸਾ (ਅਕਾਲੀ ਦਲ, ਸ਼ਿਆ, ਸੁੰਨੀ, ਹਿੰਦੂ ਦਲ, ਮੁਸਲਮ ਲੀਗ, ਆਦਿ ਪਾਰਟੀਆਂ) ਕਿਵੇਂ ਪਿੰਡਾਂ ਦੇ ਜੱਟ, ਤਰਖਾਣ, ਲੁਹਾਰ, ਚੂਹੜੇ, ਚਮਿਆਰ, ਆਦਿ ਕੌਮਾਂ ਦੇ ਮਨ ਦੇ ਅੰਨ੍ਹਿਆਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਤੰਗ ਕਰਦੇ ਹਨ:-

ਮਨ ਰਹਿਣਾ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਇਕ ਦਿਨ ਚੋਰ ਨਰੋਈ ਆਵੇਗਾ॥
 ਤੀਰ ਤਬਰ ਤਲਵਾਰ ਨਾ ਬਰਛੀ, ਨ ਹੀ ਬੰਦੂਕ ਚਲਾਵੇਗਾ॥
 ਆਵਤ ਜਾਤ ਲਖੇ ਨਾਹੀ ਕੋਇ, ਘਰ ਵਿਚ ਦੁੰਦ ਮਚਾਵੇਗਾ॥
 ਨਾ ਗੜ੍ਹ ਤੋੜੇ ਨਾ ਗੜ੍ਹ ਫੋੜੇ ਨਾ ਵੋਹ ਰੂਪ ਵਿਖਾਵੇਗਾ॥
 ਨਗਰ ਸੇ ਕੁਛ ਕਾਮ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤੁਝੇ ਪਕੜ ਲੇ ਜਾਵੇਗਾ॥
 ਨਹੀਂ ਫਰਿਆਦ ਸੁਣੇਗਾ ਤੇਰੀ, ਨਾ ਕੋਈ ਤੁਝੇ ਬਚਾਵੇਗਾ॥
 ਲੋਕ ਕੁਟੰਬ ਪ੍ਰਵਾਰ ਘਨੇਰੇ, ਏਕ ਕਾਮ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ॥
 ਸੁਖ ਸੰਪਤ ਧੰਨ ਧਾਮ ਬੁੜਾਈ ਤਿਆਗ ਸਗਲ ਤੂ ਜਾਵੇਗਾ॥
 ਦੁੰਢੇ ਪਤਾ ਮਿਲੇ ਨਹੀਂ ਤੇਰਾ, ਖੋਜੀ ਖੋਜ ਨਾ ਪਾਵੇਗਾ॥
 ਹੈ ਕੋਈ ਐਸਾ ਸੰਤ ਬਵੇਕੀ, ਗੁਰੂ ਗੁਣ ਆਣ ਸੁਣਾਵੇਗਾ॥
 ਕਹੇ ਕਬੀਰ ਸੋਏ ਸੋ ਖੋਏ, ਜਾਗੇਗਾ ਸੋ ਪਾਵੇਗਾ॥

ਅਵਲਿ ਅਲਾਹ ਨੂਰੁ ਉਪਾਇਆ ਕੁਦਰਤਿ ਕੇ ਸਭ ਬੰਦੇ॥
 ਏਕ ਨੂਰ ਤੇ ਸਭੁ ਜਗੁ ਉਪਜਿਆ ਕਉਨ ਭਲੇ ਕੋ ਮੰਦੇ॥

ਭਾਵ ਕਿ ਕੁਦਰਤ ਖੁਦਾਏ ਦੀ ਅਤੇ ਨੂਰ ਅੱਲ੍ਹਾ ਦਾ।

ਇਹ ਕਲਜੁਗ ਰੂਹ, ਸੁਰਤੀ ਜਾਂ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਸਬੰਧੀ ਸਮਾਂ ਹੋਣ ਕਰਕੇ (ਨਾ
 ਕਿ ਕਰਮਾਂ ਸਬੰਧੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਿਛਲੇ ਯੁਗ ਸਨ) ਇਸ ਯੁਗ ਦੀ ਉਮਰ ਸਾਲਾਂ
 ਬੰਧੀ ਘਟਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮਾਇਨ ਕੈਲੰਡਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਕਲਜੁਗ 21
 ਦਸੰਬਰ 2012 ਨੂੰ ਖਤਮ ਹੋਏਗਾ। ਅੱਗੇ ਅੱਲ੍ਹਾ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ।

ਅਮਰੀਕਾ ਇਕ ਹੋਰ ਹਮਲਾ (ਪਹਿਲਾ ਈਰਾਕ 'ਤੇ ਵਾਰ ਅਨਜਾਣੇ ਵਿਚ ਅਤੇ
 ਦੂਸਰਾ ਜਾਣ ਬੁੱਝ ਕੇ) ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਟੋਮਿਕ ਲੜਾਈ ਜੈਰੂਸ਼ਿਲਮ ਤੋਂ
 ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਵੇਗੀ।

